

Губогласи

ДЖЕЙКЪБ ГРЕЙ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ
АЛЕКСАНДЪР МАРИНОВ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Ferals: The Crowtalker*
Copyright © 2015 by Jacob Gray
All rights reserved

Превод Александър Маринов
Редактор Стоян Меретев
Коректор Таня Симеонова
Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015
ISBN 978-954-27-1448-4

Със специални благодарности за Майкъл Форд

„...Някои от жертвите бяха намерени със следи от ухапване по тялото. Други бяха паднали от значителна височина или подути от отравяне на кръвта. До ден-днешен никой не знае какво – или кой – се крие зад странната поредица убийства, връхлетели Блекстоун в онова съдбоносно лято.“

„Мистерията на Мрачното лято“
от Джоузефин Уолъс, главен библиотекар
в Блекстоунската централна библиотека

· ПЪРВА ГЛАВА ·

Нощта му принадлежеше. Той се загръщаше в сенките ѝ, вкусваше уханията ѝ. Опиваше се от звуците ѝ и от тишината ѝ. Скачаше от покрив на покрив – момче, което забелязваха единствено бялото око на луната и трите врани, виещи се в тъмното небе над него. Коу.

Блекстоун се разстиляше наоколо подобно на някаква колония бактерии. Ландшафтът прелиташе пред очите на Коу – на изток се издигаха небостъргачи, на запад беше безкрайното море от полегати покриви на по-бедните квартали и димящите комини в промишлената зона. На север стърчаха изоставени жилищни блокове. Река Блекуотър се падаше някъде на юг; водите ѝ бяха тинеста мътилка, която уж отнасяше мръсотията от града, но така и не го правеше по-чист. Отблъскващата ѝ воня се носеше дори тук.

Коу издрапа до мръсното стъкло на една капандура. Сложи ръце отгоре му и надникна в меко осветеното помещение. В коридора отдолу прегърбен чистач, потънал в собствения си свят, тикаше количка с кофа и парцал. Не

вдигна поглед. Хората не гледаха нагоре.

Момчето отново се затича. Подплаши един охранен гълъб и сви покрай овехтял билборд, без да се съмнява, че враните му ще го последват. Две от птиците бяха почти незабележими: светкавични сенки, черни като катран. Третата беше бяла и сияеше като призрак в мрака със светлите си пера.

Умирам от глад, промърмори с креслив глас Кряк, най-малкият от враните.

Ти винаги умираш от глад, каза Мрън и продължи да маха с плавна увереност. *Младите са толкова лакоми.*

Коу се подсмихна. За всеки друг гласовете на враните звучаха чисто и просто като обикновени птичи крясъци. Той обаче чуваше повече. Много повече.

Още раста!, отвърна Кряк и плесна криле обидено.

Не и мозъкът ти, изкиска се Мрън.

Милки, сляпата бяла врана, се носеше над тях. Както обикновено, той не каза нищо.

Коу забави ход, за да си поеме дъх, и изпълни дробовете си с хладен въздух. Заслуша се в нощните звуци: гумите на кола по гладкия асфалт, думкането на музика някъде далеч. А още по-далеч: сирена и виковете на мъж, чиито думи бяха неразличими. Коу не даваше и пет пари дали е повишил тон от гняв, или от радост. Там долу беше територията на обикновените жители на Блекстоун. Тук горе, сред покривите... тук беше за него и за враните му.

Духна го топлата струя на някакъв вентилационен отвор. След малко той застина и разтвори широко ноздри.

Храна. Нещо солено.

Изтича до рѣба на покрива и надникна долу. Задънена уличка с контейнери за боклук, със самотна врата. Задният вход на денонощна закусвалня. Коу знаеше, че често изхвърлят и съвсем читава храна... е, може да бяха остатъци, но той не беше придирчив. Обходи с очи тъмните ъгълче-

та. Не забеляза нищо притеснително, но на земята винаги беше опасно. Тяхното място, не неговото.

Мрън кацна до него и изви шия. Дебелият му клюн хвърляше златисти отблясъци на светлината на една улична лампа.

Дали е безопасно?, попита той.

Внезапно нещо долу се раздвижи. Плътх. Ровеше в торбите с боклук под тях. Гризачът вдигна глава и го измери с очи невъзмутимо.

– Струва ми се, че да – каза Коу. – Стойте нащрек.

Знаеше, че е излишно да ги предупреждава. Бяха заедно от осем години и можеше да им вярва повече, отколкото на самия себе си.

Той праметна крак през ръба на покрива и се приземи меко на площадката на аварийното стълбище. Кряк се спусна надолу и кацна на ръба на един от контейнерите, а Мрън прехвъркна до ръба на покрива над главната улица. Милки кацна на парапета на аварийната стълба и ноктите му изтракаха по метала. Верните му стражи.

Коу запълзя надолу по стъпалата. Приклезна за момент, приковал очи в задната врата на закусвалнята. От миризмата на храна стомахът му закъркори зловещо. Пица, каза си. И хамбургери.

Бръкна в най-близкия контейнер и извади жълта стиропорена кутия, още топла. Отвори я. Пържени картофи! Натъпка една шепа в устата си. Бяха мазни, солени, малко прегорели по краищата. Чудесни! Киселият оцет запари на гърлото му, но не му пукаше*. Не беше ял от два дни. Изгълта ги, без да дъвче, и за малко да се задави. После наблъска още в устата си. Един картоф падна между пръстите му и Кряк реагира на мига: връхлетя върху храната с клюн.

Мрън изкряска дрезгаво.

Коу потръпна, сви се зад контейнера и зашари с очи в

* Във Великобритания е прието пържените картофи да се подправят с оцет. – Бел. прев.

мрака. В края на уличката изплуваха четири силуета и сърцето му се сви.

– Ей! – рече най-високият. – Ръцете долу от храната ни!

Коу отстъпи назад, стиснал кутията пред гърдите си. Кряк плесна с криле и излетя.

Силуетите се приближиха и ивица светлина от улицата огря лицата им. Бяха момчета, вероятно няколко години по-големи от него. Бездомни, ако се съдеше по опърпаните им дрехи.

– Има достатъчно – рече Коу и кимна към контейнера.

Проговори с неохота. Случваше му се толкова рядко.

– Достатъчно за всички – повтори той.

– Не е така – обади се друго момче, с две обеци на горната устна. Вървеше пред останалите с тежко поклащане на раменете. – Достатъчно е за нас. А ти го крадеш.

Да се намесим ли?, попита Кряк.

Коу поклати глава. Не си струваше да пострадат заради няколко картофа.

– Какво клатиш глава, мърляв крадец такъв! – каза високият. – Че и лъжеш!

– Гадост! Смърди! – добави третото, по-дребно момче подигравателно.

Коу усети, че лицето му почервенява, и отстъпи назад.

– Накъде си се разбързал? – попита онзи с обиците на устната. – Няма ли да поостанеш малко?

Той пристъпи напред и го блъсна грубо в гърдите.

Коу не очакваше удара и залитна и падна по гръб. Кутията изхвърча от ръцете му и по земята се пръснаха картофи. Момчетата го наобиколиха.

– Сега пък взе да ги хвърля по земята!

– Хайде, събери си ги!

Коу се изправи на крака. Нямахше измъкване.

– Ваши са.

– Късно е за това – рече тарторът, прокара език по обе-

ците на устната си и бръкна в джоба си. – Трябва да си пла-
тиш. Имаш ли пари?

Коу обърна джобове с разтуптяно сърце.

– Не.

В джоба на момчето проблесна острие.

– В такъв случай ще се наложи да се задоволим с крадли-
вите ти пръсти.

Онзи се стрелна напред, но Коу се хвана за ръба на кон-
тейнера и скочи отгоре му.

– Бързак, а? – рече онзи. – Дръжте го!

Другите трима обградиха контейнера. Един замахна
към глезена на Коу. Друг започна да тресе контейнера. Коу
се опита да запази равновесие. Момчетата избухнаха в смях
в един глас.

Коу забеляза една водосточна тръба на три метра вляво
и скочи към нея. В мига, щом пръстите му сграбчиха ме-
тала обаче, тръбата се отскубна от тухлената стена в облак
прах. Тялото му се тръшна странично на асфалта и ударът
изкара въздуха от дробовете му. Четири ухилени мутри се
навряха в лицето му.

– Дръжте го здраво! – нареди тарторът. – Дай ръката му!

– Моля ви... недейте...

Коу се опита да се освободи, но момчетата седнаха на
краката му и опънаха ръцете му. Момчето с ножа се надвеси
над него, както лежеше с разперени крайници.

– Коя да бъде, момчета? – той взе да сочи ту едната, ту
другата ръка на Коу с ножа. – Лявата или дясната?

Коу не виждаше враните си. Сърцето му затуптя изпла-
шено.

Момчето прилекна и натисна гърдите на Коу с коляно.

– Онче-бонче счупено пиронче...

Острието се местеше наляво-надясно.

Внимавай, Коу!, извика Мрън.

Пронизителният крясък на враната накара момчетата

да вдигнат очи. В следващия миг отгоре се появи нечия ръка. Тя стисна онзи с ножа отзад за яката и го дръпна рязко назад. Момчето изквича.

Разнесе се звук като от плесница и ножът издрънча на земята.

Откъде се взе?, учуди се Кряк.

Коу се надигна. Един висок, слаб мъж стискаше за врата момчето с обещите на устната. Изпод мърлявата му плетена шапка се подаваше черна къдрава коса. Беше облечен в няколко слоя лекъосани дрехи, над които беше пристегнал с колан от разръфан син канап стар кафяв шлифер. По страните му стърчеше проскубана рошава брада. Изглеждаше на около двацет и пет, вероятно бездомник.

– Оставете го на мира – проговори мъжът с дрезгав глас. В полумрака устата му напомняше черна дупка.

– Защо се бъркаш? – обади се момчето, което държеше Коу за лявата ръка.

Мъжът блъсна момчето с пробитата устна силно в контейнера.

– Този не е добре! – рече момчето, хванало Коу за краката. – Да се омитаме!

Тарторът им вдигна ножа от земята и го размаха към бездомника.

– Имаш късмет, че си толкова мръсен – изръмжа той. – Не искам да си цапам ножа. Хайде, момчета.

– Разкарайте се! – изрева мъжът.

Четиримата нападатели се врътнаха и напуснаха алеята на бегом. Коу се изправи на крака задъхано. Потърси с очи враните. Бяха се наредили една до друга на парапета на аварийната стълба и го следяха мълчаливо.

След като бандата сви зад ъгъла, от сенките в уличката изплува втори, по-дребен силует и застана до мъжа. Момче на около седем-осем години, каза си Коу. Имаше бледо, тясно лице и мръсна, чорлава руса коса.

– Точно така! И да не сте припарили тук повече! – изви-ка то и размаха юмрук.

Коу се спусна към картофите по земята и започна да ги събира обратно в кутията. Не си струваше да пропилее вкусната вечеря. През цялото време усещаше зад гърба си погледите на своя спасител и на момчето.

Когато приключи, пхна кутията в дълбокия джоб на палтото и се насочи към аварийната стълба.

– Чакай – рече бездомникът. – Кой си ти?

Коу се обърна към него, заби очи в земята и поклати гла-ва.

– Никой.

Мъжът изсумтя.

– Сериозно? И къде са вашите, Никой?

Коу отново поклати глава. Не знаеше какво да каже.

– Трябва да си по-внимателен – рече мъжът.

– Мога да се грижа за себе си.

– Не останахме с такова впечатление – обади се момчето и вирна брадичка.

Враните потракаха с нокти по парапета. Мъжът вдигна глава и присви очи срещу тях. Устните му се извиха в бледо подобие на усмивка.

– Приятели ли сте? — попита.

Време е да тръгваме, каза Мрън.

Коу заизкачва металните стъпала, без да поглежда на-зад. Слагаше ловко ръка пред ръка, а краката му се движе-ха бързо и почти безшумно по стълбата. Стигна покрива и хвърли един прощален поглед надолу. Мъжът го наблюда-ваше, а малкото момче ровеше в контейнера.

– Задава се нещо лошо – викна мъжът. – Наистина лошо. Ако закъсаш, говори с гълъбите.

Да говори с гълъбите? Коу говореше само с враните.

Гълъби!, каза Кряк, сякаш беше прочел мислите му. *Ка-мъните имат повече мозък от тях!*

Сигурно не е добре, вметна Мрън. Както е с повечето хора.

Коу се набра на покрива и побягна. Докато тичаше обаче, думите, с които го беше изпратил мъжът, не му даваха мира. Изобщо не му се беше сторил побъркан. Имаше строго изражение, а очите му бяха ясни. Не беше като старите пияници, които залитаха по улиците или клечаха по входовете, за да просят пари.

А на всичкото отгоре му беше помогнал. Беше се изложил на риск без причина.

Враните на Коу се виеха над него, заобикаляха сградите и описваха кръгове в небето на път към безопасното си гнездо. Към дома.

Пулсът му се поуспокои и нощта го пое в тъмната си прегръдка.

· ВТОРА ГЛАВА ·

ъщият сън. Същият както винаги.

Той е в старата си къща. Леглото е така меко, сякаш е легнал върху облак. Топло е и му се иска да се обърне, да придърпа югана плътно до брадичката си и отново да заспи. Но така и не успява. Защото сънят не е просто сън. Спомен е.

Забързани стъпки по стълбите пред стаята. Идват за него.

Той спуска крака от леглото и пръстите му потъват в дебелия килим. В стаята му е сумрачно, но различава бегло играчките, наредени отгоре на скрина, както и полицата с илюстрирани книжки.

Под вратата му нахлува ивица светлина и той чува притеснените, приглушени гласове на родителите си.

Дръжката на вратата се завърта и те влизат. Майка му е с черна рокля, а бузите ѝ са посребрени от сълзи. Баща му носи кафяви рипсени панталони и риза с разкопчана яка. По челото му има пот.

– Моля ви, не... – казва Коу.

Майка му взема ръката му в своите влажни длани и го дръпва към прозореца.

Коу се опитва да се отскубне, но в съня е малък, а тя е твърде силна.

– Не се съпротивлявай – казва тя. – Моля те. Така е най-добре. Повярвай ми.

Коу я ритва в пищялите и я дера с нокти, но тя го притиска до тялото си в желязна хватка и го избутва до перваза на прозореца. Ужасен, Коу забива зъби в ръката ѝ. Тя не го пуска, въпреки че зъбите му пробиват кожата ѝ. Баща му дърпа завесите и за секунда Коу зърва собствения си лице в черното, гладко стъкло – пълно, с опулени очи, уплашено.

Прозорецът се отваря и вътре нахлува студен въздух.

Баща му също го е хванал – всеки от двамата държи по една ръка и един крак. Коу се гърчи и мята с писъци.

– Тихо! Тихо! – казва майка му. – Всичко е наред.

Коу знае, че краят на кошмара наближава, но това не го прави по-малко ужасяващ. Избутват го отвън на перваза, докато краката му не увисват във въздуха и той не съзира земята далеч долу. Баща му е стиснал челюсти плътно, безмилостно. Не поглежда Коу в очите. Коу обаче вижда, че и той плаче.

– Хайде! – казва баща му и го пуска. – Просто го направи!

„Защо?“, иска да извика Коу, но от гърлото му излиза единствено протяжен детски писък.

– Съжалявам – казва просто майка му и го блъска от перваза.

За част от секундата стомахът му се свива. След това обаче враните го подхващат.

Те покриват ръцете и краката му и впиват нокти в кожата и в пижамата му. Черният им облак, появил се от нищото, започва да го издига нагоре.

Лицето му потъва в перата и в земния им мирис.

Носи се все по-нагоре, заобиколен от черни очи, тънки крачета и пляскащи криле.

Оставя тялото си на птиците и на ритъма на полета им, приготвя се да се събуди...

Тази вечер обаче това не се случва.

Враните се снижават и внимателно го пускат на тротоара, след което извиват обратно към дома му над сумрачната алея между високите дървета. Той вижда родителите си зад прозореца, вече затворен. Прегърнали са се и не се пускат един друг.

Как можаха?

Сънят продължава.

Изведнъж Коу вижда силует, нещо, което изплува от тъмнината в градината пред къщата и поема с решителни крачки към входната врата. Висока фигура – почти колкото касата на вратата, – много тънка, с източени крайници, прекалено дълги за тялото.

Досега сънят не се е развивал по този начин. Тази част вече не е от спомените му – по някакъв начин Коу го осъзнава пределно ясно.

Някакъв трик му позволява да види лицето на нещото отблизо. Мъж е – но никога досега не е виждал подобен. Исква му се да отвърне поглед, но очите му са заковани в бледите черти, чиято бледност се подсилва от черната коса на мъжа, която стърчи на остри кичури над челото и едното му око. Би бил красив, ако не бяха очите му. Напълно черни очи – само ириса, без бяло.

Коу няма представа кой е този човек, но осъзнава, че е нещо много по-страшно от обикновен злодей. Източено-то му тяло притегля мрака към себе си. Той е тук, за да стори нещо лошо. Нещо зло. Думата изплува от само себе си. Коу се опитва да извика, но гърлото му е сковано от страх.

Отчаяно иска да се събуди, но не може.

Устните на непознатия се изкривяват в усмивка и той вдига ръка. Пръстите му наподобяват отпуснатите крака на паяк. Коу забелязва големия златен пръстен на един от тях. Мъжът ги склучва около чукалото на вратата подобно на цвят, който затваря листенцата си. Пръстенът изпълва картината, той е единственото, което вижда, заедно с изображението, гравирано на овалната му повърхност: паяк, изобразен с резки черти, с осем щръкнали крака. Тялото му представлява една извита линия: с малка завъртулка за главата и по-голяма за тялото. На гърба му: нещо подобно на буквата „М“.

Непознатият почуква веднъж, обръща глава и впира очи право в Коу. За миг враните изчезват, заедно с целия свят, и остават единствено Коу и непознатият. Гласът на мъжа прошепва тихо, с едва помръдващи устни:

– Идвам за теб.

Коу се събуди с вик.

Челото му лепнеше от пот, а ръцете му бяха настръхнали. Виждаше дъха си дори и под платнището, опънато между клоните над главата му. Той приседна, дървото проскърца и гнездото се разклати леко. До ръката му имаше паяк, който побърза да се отдалечи.

Съвпадение. Просто съвпадение.

Какво става?, каза Кряк от ръба на гнездото, махна с криле и кацна до него.

Коу затвори очи; изображението на пръстена с паяка гореше иззад клепаците му.

– Пак сънят – каза. – Същият сън. Заспивайте.

Само че тази нощ не беше същият. Непознатият... мъжът на вратата... Това не се беше случило. Нали?

Това се опитваме да направим, каза Мрън. Ти обаче ни събуди – гърчеше се като полуизяден червей. Дори и бедни-

ят Милки е буден.

Мрън разтръска пера навъсено.

– Съжалявам – каза Коу.

Той легна обратно по гръб, но не можеше да заспи, не и докато ехото от съня му все още глъхнеше в съзнанието му. Кошмарът го тормозеше от години, все един и същ. Защо сега се беше променил?

Коу отметна завивките и остави очите си да привикнат с мрака. Гнездото беше високо на едно дърво: платформа с диаметър три метра, направена от стари дъски и преплетени клони, с капак от парче гофрирана полупрозрачна пластмаса на пода. По ръба на гнездото също имаше преплетени клони, както и парчета дъски, които беше отмъкнал от един строеж. Получаваше се нещо като купа с почти отвесни, високи около метър стени. Малкото му принадлежности бяха събрани в очукан куфар, който беше намерил на брега на Блекуотър няколко месеца по-рано. В случай, че поискаше да се уедини от враните, можеше да опъне стара завеса през гнездото, макар че Мрън така и не схвана намека. Птиците влизаха и излизаха през малка дупка в далечния край на платнището.

Тук горе беше студено – особено зимно време, – но сухо.

Когато враните го донесоха за пръв път в парка преди осем години, се установиха в изоставената къщичка на един от по-ниските чатали на дървото. Щом обаче порасна достатъчно, за да може да се катери, Коу си построи собствено гнездо тук горе, скрито от света. Гордееше се с него. Това беше домът му.

Той откачи края на платнището и го дръпна настрани. Една дъждовна капка падна във врата му и той потръпна.

Луната в безоблачното небе над парка беше като тънък сърп. Милки стоеше на клона отвън, неподвижен, с окъпани в сребро от лунната светлина бели пера. Вранът изви глава и като че закова замъгленото си, незрящо око върху

Коу.

Дотук бяхме със спането, измърмори Мрън и поклати клон неодобрително.

Кряк скочи на ръката на Коу и премигна два пъти.

Не обръщай внимание на Мрън, каза той. Ако не са се наспали, старците като него не изглеждат добре.

Мрън нададе дрезгав крясък.

Затваряй си човката, Кряк.

Коу вдъхна миризмите на града. Изпарения от колите. Мухъл. Нещо полуумряло в канализацията. Беше валяло, но колкото и дъжд да се изсипеше, Блекстоун нямаше да замирише на чисто.

Стомахът му изкъркори. Коу обаче беше доволен, че е гладен. Гладът изостря сетивата му и прогонваше ужаса в тъмните ъгълчета на съзнанието му. Имаше нужда от въздух. Да проясни ума си.

– Ще потърся нещо за ядене.

Сега?, удиви се Мрън. Нали яде вчера?

Коу метна един поглед на стиропорената кутия от снощните картофи в далечния край на гнездото, сред боклуците, които враните обичаха да събират. Лъскави неща: капачки от бутилки, консервени кутии, халки от кутийки за бира, фолио. Сред тях се въргаляха и остатъците от вечерята на Мрън: няколко миши кости, оглозгани до съвършенство. И малко счупено черепче.

Аз също бих хапнал, изкряка Кряк и протегна криле.

Както винаги съм казвал, отбеляза Мрън и тръсна клон. Лакомия.

– Не се тревожете – увери ги Коу, – скоро ще се върна.

Той отвори капака, спусна се през отвора на горните клони и пое надолу, хващайки се за местата, които би намерил и с вързани очи. Скочи на земята, а на тревата до него се спуснаха три силуета – два черни и един бял.

На Коу му стана леко досадно.

– Няма нужда да идвате – каза им като че за хиляден път и едва не добави: „Вече не съм малко дете“, но осъзна, че така ще прозвучи именно като такава.

Окажи ни тази чест, рече Мрън.

Коу повдигна рамене.

Портите на парка не бяха отваряни от години, така че наоколо беше пусто както винаги. Беше и тихо – чуваше се само шепотът на вятъра в листата. И все пак Коу се придържаше в сенките. Подметката на лявата му обувка беше скъсана и шляпаше. Скоро щеше да му се наложи да откратдне нов чифт.

Подмина ръждясалата катерушка, на която никога нямаше деца, и прекоси лехите с цветя, които отдавна бяха отстъпили пред бурените. Повърхността на езерцето с рибки беше покрита с плътен слой мръсотия. Кряк се кълнеше, че преди около месец е мярнал риба вътре, но Мрън каза, че си измисля. Отвъд оградата на парка вляво се извисяваше Блекстоунският затвор, с четири кули, врязани в небето. В някои нощи отвътре долитаха звуци, заглушени от дебелите стени без прозорци.

Той спря до празната естрада, покрита с графитени надписи, а Кряк кацна на стълбичката, изтрака с нокти по бетона и попита:

Нещо не е наред, нали?

Коу завъртя очи.

– Не се отказваш, а?

Кряк кривна глава.

– Заради съня е... – призна Коу. – Не беше точно същият. Не разбирам.

Кошмарът отново връхлетя в мислите му. Мъжът с черните очи. Сянката му, пронизала земята като острие от нощта. Протегнатата му ръка и пръстена с паяка...

Остави родителите си в миналото, каза Кряк. Забрави за тях.

Коу кимна, но в гърдите му се надигна позната болка. Всеки път, когато се замислеше за тях, усещаше тъпа болка, сякаш някой му притискаше някоя стара синина. Нямаше да ги забрави. Всяка нощ преживяваше случилото се отново: празното пространство под мятачите му се крака, пляскането и свистенето на крилете на враните над него.

От онзи миг през живота му бяха минали много врани. Острияка. Плешо. Еднокракия Доувър. Петното, която обожаваше кафе. Само една врана беше останала с него от онзи ден досега, цели осем години – немият бял Милки. Мрън заживя в гнездото им преди пет години, Кряк – преди три. Единият говореше само безполезни неща, другият – само мрачни, а третият изобщо не говореше.

Коу се изкатери по портите от ковано желязо, хвана се за засуканото „Б“ на „Блекстоунски парк“ и се набра отгоре на оградата. С лекота запази равновесие и тръгна по стената, небрежно пъхнал ръце в джобовете си. За него това беше все едно да се разхожда по паважа. Забеляза Милки и Мрън в небето над себе си.

Мислех, че отиваме за храна, обади се Кряк.

– След малко – отвърна Коу.

Спря срещу затвора. Над оградата се извисяваше дърен бук. Сред гъстите му листа беше почти невидим.

Пак ли тук!, изкряска Мрън и разклати един клон, когато кацна.

– Окажете ми тази чест – рече Коу.

Той погледна от другата страна на улицата, към величествената къща, построена в сянката на затвора.

Идваше често да гледа сградата. Не можеше да обясни точно защо. Може би заради нормалното семейство, което водеше нормален живот. Коу обичаше да ги гледа как вечерят заедно, как играят на някоя настолна игра или просто

седят пред телевизора.

Враните така и не можаха да го разберат.

Нечия сянка в градината внезапно го тласна обратно към кошмара. Жестоката усмивка на непознатия. Ръката паяк. Странния пръстен. Коу се втренчи напрегнато в къщата в опит да прогони страшните видения.

Не беше сигурен колко е часът, но прозорците бяха тъмни, а завесите – спуснати. Коу рядко виждаше майката, но знаеше, че бащата работи в затвора. Беше го виждал да излиза от входа на затвора и да се връща вкъщи. Винаги беше с костюм и Коу предполагаше, че е нещо повече от пазач. Черната му кола беше притихнала на алеята като заспало животно. Червенокосото момиче сигурно спеше в леглото си, с малкото кученце, свито в краката ѝ. Коу подозираше, че е на неговите години.

А-А-А-У-У-У-У-У!

Воят разцепи мрака и го стресна. Той мигновено прилекна на оградата и сграбчи камъните. Сирената ту се усилваше, ту отслабваше, стряскащо силна в светлата лунна нощ.

На четирите кули на затвора блеснаха прожектори, които окъпаха в лъчи бяла светлина затвора и пътя отвън. Коу отстъпи назад и се скри между клоните, встрани от светлината.

Да се омитаме, подхвърли Кряк и накокошини пера тревожно. Скоро ще загъмжи от хора.

– Чакайте – рече Коу и вдигна ръка.

В стаята на втори етаж, където спяха родителите на момичето, светна.

Веднъж и аз да съм съгласен с Кряк, обади се Мрън.

– Още не.

Зад спуснатите завеси светнаха още лампи и след минута-две входната врата се отвори. Коу се надяваше да остане незабелязан в мрака. Бащата на момичето излезе. Беше

слаб, но жилав мъж със светла коса, започнала да оредява отпред. Докато оправяше вратовръзката си, той говореше по телефона, притиснат о рамото му.

Това е онзи с ужасното куче!, каза Мрън и изсъска ядно.

Коу напрегна слух, за да чуе гласа на мъжа през воя на сирените.

– Идвам след три минути – извика онзи. – Искам пълна блокада на килиите, хронология и карта на канализацията – пауза. – Не ме интересува чия е вината. Чакайте ме отпред с всички свободни пазачи – пак пауза. – Да, много ясно, че трябва да се обадите на полицейския комисар! Трябва да я известим за това незабавно. Веднага го направете!

Мъжът прибра телефона си и закричи забързано към затвора.

– Какво става? – прошепна Коу.

На кого му пука?, каза Кряк. *Човешки работи. Хайде да вървим.*

Момичето се появи на входа, следвано от кучето си. Носеше зелен халат. Нежното ѝ лице имаше почти съвършена триъгълна форма с раздалечени очи и малка, заострена брадичка. Червената ѝ коса – същата като на майка ѝ, – беше разпусната и разрошена.

– Татко? – обади се тя.

– Прибирай се вътре, Лидия – тросна се мъжът, без да я поглежда.

Коу стисна оградата още по-силно.

Бащата пребяга по тротоара.

Насам паякът пълзи, каза нечий глас току до ухото на Коу.

Момчето вдигна поглед стреснато. Беше Милки, от близкия клон. Мрън врътна рязко глава.

Ти да не би да... проговори?, удиви се той.

Милки мигна, а Коу се загледа в замъглените очи на стария вран.

– Милки? – рече.

Насам паякът пълзи, повтори бялата птица. Гласът му напомняше съсъка на вятъра през сухи листа. А ние сме просто жертви в неговата мрежа.

Казах ви, че старият белушко е чалнат, изкиска се Кряк.

Гърлото на Коу беше пресъхнало.

– За какъв „паяк“ говориш? – попита той.

Милки го изгледа безизразно. Лидия все още стоеше на прага, загледана навън.

– Какъв паяк, Милки? – повтори Коу.

Белият вран обаче мълчеше.

Нещо се случваше. Нещо сериозно. Каквото и да беше, Коу нямаше да го пропусне.

– Хайде – каза той най-сетне. – Да проследим мъжа.